

рѣшиха и скокнаха. Скокнаха и разбиха ся о стѣны-ты, а рѣка-та зе и отнесе имъ тутакси раскъсано-то тѣло.

На главныа докшатъ ся подаде Сурсувула. Народъ-тъ го позна. Пламъкъ-тъ, кой-то бѣ захванѣлъ вече главно-то здание, чудно му освѣтляваше лице-то. Народъ-тъ извика, катъ го видѣ. Той бѣ спокоенъ. Стоеше наслоненъ съ двѣ-тъ си рѣцѣ о балкона и тѣй чакаше смъртъ. Негово-то мѣдро лице и побѣлѣла коса ся видѣхѣ твърдѣ добрѣ. Пожаръ-тъ ся разширяваше, растеше, огнь-тъ все повече и повече бѣснѣше, фърляѣщицѣ искры въ сине небо и освѣтляваѣщицѣ цѣло Търново. Свѣтлина-та падаше и на отерѣщны-ты двѣ бърда, на кои-то ся бѣлѣхѣ двѣ твърдини (укрѣпленія), а задъ обкопы-ты ся лѣскахѣ стражарскы копия и рогѣхѣ ся върхове отъ катапулты и баллисты и свѣтлѣяха ся шлемове на старѣйшины, кои-то бѣхѣ ся распрѣчкали насамъ натамъ. На свѣтлинѣ-тѣ отъ огъня на радомировѣ-тѣ палатѣ Гърци-ти работяхѣ и готвахѣ ся за своѣ обранѣ.

Малко слѣдъ туй прѣзъ врата-та изъ-зади стареца показа ся чървентъ прѣпореца, а слѣдъ прѣпореца излѣзе дѣвойка. Народъ-тъ позна и неж. Туй бѣше Марія. Тя държеше въ рѣцѣ прѣпореца, кой-то разви изнадъ себе и башѣ си. Прѣпорець-тъ ся блестяше съ златныа лѣвъ и съ звѣзды-ты, па откакъ ся развѣя нѣколко пѣти на-дѣсно и на-лѣво, подскочи у въздуха, подигна ся, а слѣдъ туй падна на брѣга. Народъ-тъ опрѣ очи въ прѣпореца, да гледа дѣ ще падне. Нито смышляваше, че го е държала сурсувулова-та дѣщеря прѣдъ смъртъ-тѣ си. Той видѣ добрѣ лѣва въ червено-то поле, знакъ за бойнѣ силѣ, па както и обикновенно що прави народъ, забрави зачасъ на жертвы-ты, нѣ мыслеше само на прѣпореца, кой-то тутакси доловихѣ, издигнаха и надъ главы-ты си подавахѣ отъ-рѣкѣ на-рѣкѣ,